

FEHÉR FERENC:

A mesék után

Szűk szobámba úgy rebbent be ingben,
Mint titok, mely estére érik.
Kis kezét szívemre tette, s titkon
Megnyalta meggynyi szájaszélit.

Már ép szólni akartam, hogy mostan
Aludjék, — nem tudok mesélni,
Mert elment, s valahol másnak mondja
Meséit a szép tündérnéni.

Szóhoz azonban még nem juthattam,
S ő már ott feszengett ölemben.
Kalácsot nyújtott a számhoz, s mondta:
Mást senkit sem szeret, csak engem.

És most meséljek, úgy ám, mert várja,
S ha elalszik is, én csak mondjam.
Simogattam csak csöpp búza-arcát, —
Lágy aranyszemet, tenyér-malomban...

— Most nem mesélek, édes, — eredj el...
Hangomra felnézett riadtan.
Mégkérdezte, mért nem mesélek,
S kalácsába mért nem haraptam.

— Eredj, mondom!... Csak aludj, hűgocskám...
Nem tudok többé mesélni.
Tudod, az úgy volt, hogy elment egyszer,
S meghalt a mesés tündérnéni...

Holt karomból úgy lebbent el akkor,
Könnyel, mint akit nem szeretnek.
De az ajtóból visszaszólt halkan:
— A kalácsom... azért csak edd meg!